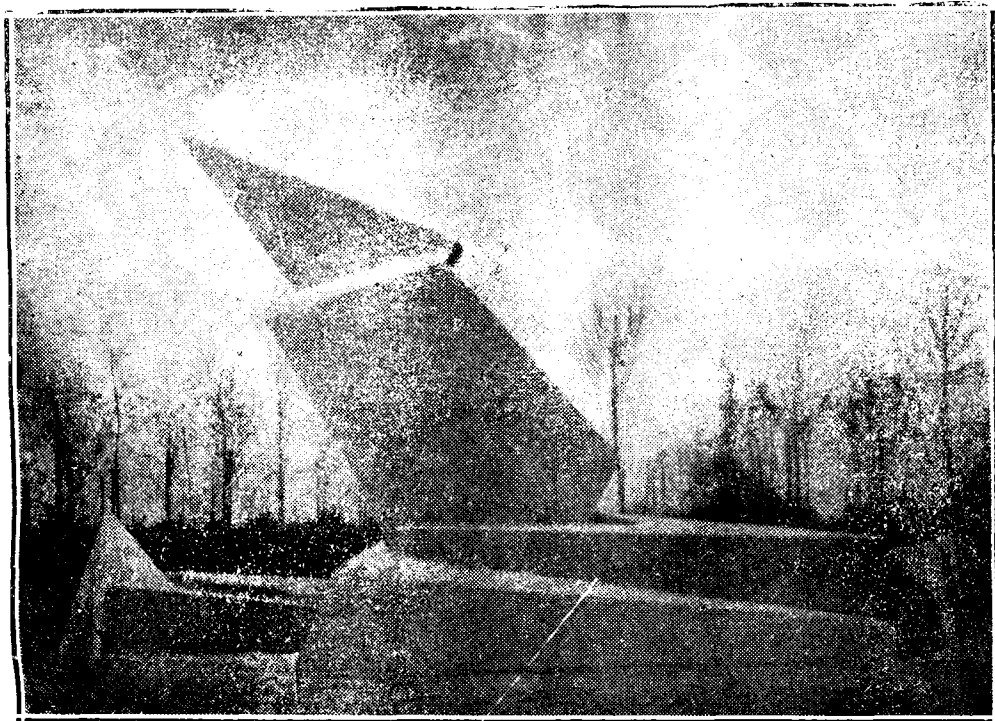

CONTIMPORANUL

Calvarul

Am crezut întotdeauna că a fost înainte de
răstignire când i-a zis lui Ioan:

--- Îți încredințez pe mamă-mea.

Căci, după ce l-au pironit ostașii, și au sadit
groaznică unealtă, nu mai trebuie să fi rostit nici
un cuvânt. De bună seamă, a tacut, fiindcă era
mai bine să fi tăcut.

A fost ca și cum stătea drept și pareca ca-și
întinsese brațele pentru a cuprinde un loc mai
mare în lume. Cu creștetul neclintit, și cu ochii
deschiși, față în față cu viața, privia. Oricine
i-ar fi pus mâna pe inimă ar fi bagat de seama
că nu-i bătea mai tare ca de obicei. Respira cu
tărie aerul funebrului munte, îi simțea gustul,
și accepta savoarea.

Durerea n'avea nimic care să-l poată surprinde:
nu dădu nici un singur strigat de uimire, așa cum
intri într-o țară a cărei așzare o cunoști după hartă.
Nu era dintre cei cari în fața ei se fac mici, ci
parea mai de grabă că se desfășurase pentruca
ea să-l îmbrățișeze pe deaîntregul. Tăcu de teamă,
nu cumva printr'un cuvânt, printr'un gând ce
i-ar fi fost străin, să-i turbure măreția.

N'a luat parte la niciuna din scenele pe cari
ni le-au povestit Evangeliștii. Acestea fură mai
crude încă decât au putut ei s'o spună. Nu
numai singur Petre s'a lepădat de dânsul. Câți-
va dintre discipolii săi crezuseră să-i poată ră-
mâne aproape până la ultimul suspin, dar când
le stătu în față, în goliiciunea marelui său trup
frigos și când dungile din sângele mâinilor
sale i se întinseră dealungul brațelor, ș-au in-
fricoșat și-au dat îndărăt ca și cum ar fi mirosit
depe acum.

Mama lui se arată așa cum se arată mumele.

Striga ostașilor:

--- Să nu-l doară! Să nu-l doară!

Li pironiau picioarele. Ea striga:

--- Oh, Doamne, piciorușele lui, Doamne!

Au târât-o. Plecă fiecare. Nimeni nu plângea.
Păliseră.

Când nu mai fu nimeni, ostașii se depărtară.
Erau oameni asprii și cu simțirea războinică. Când
unul din vrăjmașii lor muriă, nu li se pareca că
muriă un om. Intr'un sfârșit își ziseră:

Dac'am ciocni un păhărel, fraților!

Și după muncă, se duseră la băutura.

Stați locului, să facem crepuri, le striga
unul dintre tâlhari. Erau doi tâlhari. Până în
clipa aceea fuseseră cumiți: era lume. Trebuiau
să dovedească mulțimei adunate că „flăcăiașii
Ierusalimului” aveau stofă într'ânșii. Haida de!
ai crezut că mă pedepsești. Ca să arate că cele
mai rele cazne chiar, nu-i atingeau, se țineau

pe cruce cum s'ar fi ținut pe ulițele orașului lor.
Născociseră un joc de seama lor. Când omul de
corvadă înainta spre ei:

--- Păzea, că trag!

Și dintr'un scuipat îl plezniau pe obraz. Nu
puteau să se împiedice să nu răda cu hohote.

Centurionul, în sfârșit, le zise:

Isprăviți odată ca va pun căluș.

Era un bătrân pe care portul coifului îl che-

lise. Li răspunseră:

--- Vrei să ști? ei iacă, nu ești frumos!

Pe fiecare îl chema într'altfel. Cel din stânga
se numia Ingerașul Sionului, cel din dreapta: Re-
rhinul din Josaphat.

--- Să nu fugiți! Fiți buni și așteptați-ne, le

ziseră oștenii după ce încercaseră trăinicia cuielelor.

Ce e drept, prima clipă de singurătate fu pen-
tru dânsii o clipă rea. Trupul lor atârna de ca-
pătul brațelor. Omul respectă fiecă pârțică din
sine însuși: gândul acesta îi făcea să sufere
mai mult încă decât suferința. Cum adică? Avu-
seră odată picioare pentru a-și sprijini trupul,
din instinct încercă să-și utilizeze picioarele pen-
tru a-și păzi mâinile. Iată de ce îi pironiseră călăii.
Două picioare rănite, le arătau, la cea dintâi miș-
care, că trebuie să-și ia nădejdea dela ele.
Dar oare ce făcuseră cuiele? Pareca că făcuseră
mai mult decât să-și croiască un loc în cărnurile
lor. Crucificatul nu mai simțea forma picioarelor
lui; două picioare sdrobite, două picioare groaz-
nice, două picioare ca o fierțură de durere, nu
mai erau bune decât să-l facă să sufere.

Totuși nu se dădură bătuți și cum unul tacuse
celălalt grăi către dânsul:

--- Fără doar și poate, nu știu ce-am dres, dar
mă doare copita!

În clipa aceea, desigur, și pentru a se gândi
la altceva, și amintirea de tovarășul lor.

--- Hei, tovarășe, Doamne, nu cumva ai murit?

El era totdeauna gata să răspundă când i
se vorbia. Simplu, părăsi tăcere. pe care acum
o răspândia în lume. Se auzi glasul cel frumos:
--- N'am murit, prietene.

Se aplecase chiar puțin de partea cealaltă
și îi vorbea.

--- Iaca bine, ai să ne ții sindrofie.

N'au fost răi cu el, au fost numai cum sunt
ei. Gluma lor câteodată era greoaie:

--- Ascultă, nu erai tu făcător de minuni, de
meserie?

--- N'am să mai fac minuni, răspunse el.

S'a nimerit prost, aveai un prilej nemai-
pomenit.

Spinarea lor isprăvi prin a intra în joc. Spi-

narea omului e o lume. Până atunci crezuseră
că au spinare pentrucă trebuie să aibă ceva
pe dindărăt. Tot astfel monedele, au un revers.
O numiau, dosul. Cel mult putea servi să duca
poveri. Simțiră cât de bogată e firea. Deșălarea
care îi cuprinse, nu fu unal din acele rele cari
se abat pe o regiune a trupului și o îndurerează
în întregime. Ci se conduse cu o mare delicatță.
Nu părăsia locul pe care-l alesese și de îndată
își lărgia moșia și radia asupra împrejurimilor.
Se apuca de mușchi, știa să descopere nerv după
nerv, știa să-i creieze, fără îndoială, acolo unde
nu erau nervi, căci simțea că spinarea lor crește
și se populează cu mii de făpturi țipătoare. Se
apuca de oase, de acea substanță pe care o cre-
zuseră pietroasă, a oaselor, și pietrele însași se
însurlețeau sub pașii ei. Venia în atingere cu re-
giunile adânci, înconjură stomacul, îl supraveghia
ca un stăpân, îi impunea disciplina ei de fier, ca
nu putea rezista, și încerca să scape, într'un
groaznic sughit. Părea că trebuia să-l verse.

Cel din urmă care încă se împotrivia mai avu
curajul să zică:

--- Pe vremuri aveam o altfel de spinare.

Dar cellalt nu putu decât să-i răspundă:

--- Sunt bolnav, taci din gură.

Cunoscuseră acele rivalități cum există între
briganzi, avuseră adesea de dușman pe câte unul
din oamenii aceia cari samănă spaimă în jurul
lor și în fața cărora tremură locuitorii unui oraș
întreg.

Li țineau piept, înfruntaseră privirea Lupului
și a Panterei, și s'au luptat și le-au luat pielea.
Am să-ți mănânc nasul, ziceau, sărind asupra-le.

Tot astfel încercau acum să întâmpine du-
rerea. O vedeau de departe venind, și n'aveau
frică. S'ar fi zis că îi ieșiau în cale, ca să i-o
dovedească. Li și disprețuiau obrazul și dădeau
năvală, de îndată ce întindea mâna să-i înșface.
Strigătele pe cari le scoteau, nu erau dintre acele
strigăte pe cari durerea ni le smulge, dar stri-
gătele de mânie pe cari le aruncă războinicul în
arșița bătăliei. Cum adică? Se rostogoliau cu ea,
și într'un piept la piept îngrozitor, lovitură pentru
lovitură, o posedau și încercau să o înabușă sub
greutatea lor. Credeai uneori că le-a băgat pumnul
în gură. O apucau cu dinții, și mușcând în carnea
ei, o mestecau cu turbare.

Nu voiau să se dea bătuți, nu primiau să fie
legați de trunchiul ei. Cu cele patru ale lor mă-
dulare se truduiau pe piroanele ei, și într'o res-
trângere spăimântătoare, trăgând de fiecare din
ele, cercau să i le smulgă cum ar fi făcut cu niște
scule de fier. Par'că voiau să îndurereze durerea.
Se înverșunau pe crucea ei, își răsuciau picioarele
să o sgărie cu unghiile, o isbiau puternic cu
capul, și cu o de nedescris mișcare cercau să
se întoarcă pentru a o arunca din față.

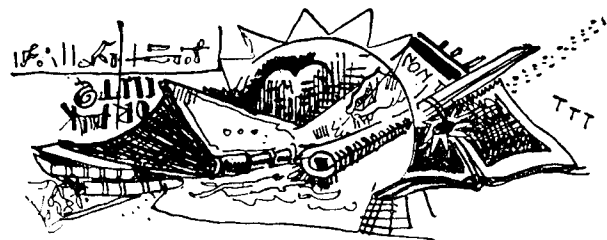
Nebuni, încercau o restabilire pentru a se co-
coța până pe traversa orizontală, apoi, beți de
neputință, cu lovituri de spinare, cu isbiri din
umăr, scuturau sinistra unealtă și urmăreau cel
puțin această țintă de a nu o lăsa așa cum cei-
lalți o sădiseră. Crucile, câteodata, pareau că
se prăvălesc, gustau deliciale unei plăceri sălbatice,
nu-și ziceau că vor cădea dimpreună cu suportul
lor, se jertfiau, li se părea că vor sdrobi durerea
abătând greutatea unei cruci asupra-i.

Leșinau cu turbare. De îndată ce își veniau
în fire, se întorceau la luptă. Unul dintr'înșii
se istovi atât că dormi ca o vită.

Aci se petrecu minunea pe care ne-o povestește
Luca, evanghelistul.

Charles-Louis Philippe

*) Această lucrare neterminată e prima versiune inedită în libră-
riei, a ultimei nuvele pe care a scris-o Charles-Louis Philippe,
mori la 27 ani.

O u ă r o ș i i

Bustul poetului italian Vasari
de Prampolini

Plimbări bolnave

Jacelinei

Am mers amândoi de-alungul cheiului trist.
Case mici și albe, voiau din orașul întunecat
să fugă; și ne-a durut și pe noi tristețea zidurilor
de internat
și-am rămas să ascultăm (ți-amintești oare?)
cum liniștea pune la porțile orașului zăvoare

In sară, glasul tău a fost un clopotel înăbușit.
Măinile tale, le simțiam iar, ca pe-o melodie regăsită.
Știam, că aceeași durere se ascunde după fiecare
perdea cernită
și că în fiecare casă e-acelaș apăsător sfârșit.

Apoi, pe firele de melancolie ale luni,
plopul au cântat o serenadă subțire.

Și îți amintești fluturii albiștrii marginase,
pe care pașii noștri s'au tânguit stins ca într'o nedes-
lășită amintire.

Știi și acum sonata apelor în care toată sfâșierea ora-
șului plângea
și glasul de clopot cum învâlăuia ca'n mătase tri-
stețea zidurilor plecate
...și sonata tăcerii... și luminile tresărind sfios
așa ca niște note de pian subțiri în singurătate.

Îți amintești toate acestea și te dor.
Revezi copilul aprinzând surâsul felinarelor galbene
și măhnite,
sufletul lui mic zâmbia dureros de-alungul cheiului
și ca un spin, ne sângera gândul copilăriei depărtate
și rănite.

Vorbele noastre erau strigăte sugrumate.
Vata măhnirilor adânc ne le înăbușă.
...O! Îți amintești țipătul sfâșietor al trenurilor,
Era toată viața orașului desnădăjduit care țipă.

Așa am mers prin orașul de întuneric.
Cât de tristă serenada plopilor și a luni, până târziu,
Tu ai cântat cu sufletul meu între buze ca pe-o
frunză
...și eră atâta melodie tristă... și'n noi atât pustiu.

ILARIE VORONCA

Au apărut următoarele volume de artă și literatură nouă.

Marguerite Crisay de Paul Dermée.
Le Volant d'Artimon de Paul Dermée.
Poèmes à Claire Voie Celine Arnauld.
Point de Mire Celine Arnauld.
Cubisme et empirisme Leonce Rosenberg.
Cubisme et Tradition, Leonce Rosenberg.
Verzannielle Voizinnen, Evert Rinsena.
M A Buch poèmes, L. Kassah.
Buch neuer Künstler, M A Verlag.
Glasarchitectur, Paul Scherbart.
Merz buch, Kurt Svitters.
Excentriche Empfindug, Ernst Marcus.

În fața grațiilor cu animale, doi tineri uitara mizeria, leit-motivul de griji și ironie. Ea îi făcuse prieteni. O urau cu ușurătate.

Ca o cămară de palat, o cușcă în care un urs își contempla unghille. Laba, îi plăcea fetei. Pernița pentru ace. Totdeauna îi admira blana de culoarea foilor de tutun. Vlad se gândi la cafea. Pentru reabilitare fu uimit că ei îi displace duhoarea deasă a fiarelor. E ceva sănătos ca mirosul colcotului de păcură. Acum ursul îi privia rânjind, — de câteva calde ceasuri îl stăpâna o obsesie umoristică, — și de rânjet ochii erau și mai mici și urechile minuscule, pe capul confortabil ca o șea. Era blazat, că nu-l mai supărau muștele cât ghimpii de trandafir și nu-l tenta scaldătoarea cu apă turbure din colivie. Respira.

Trecură la altă cușcă. Sergentul grădinei, servitori și un slujbaş bine periat, priviau. Mai jos, la pândă copii și doici căutau să arunce printre drugi, hrană.

Pe prăvălirea artificială de stânci, în fund se rostogoliau, cu salturi și tumbe, maimuțe fepoase cu pielea de femeie bătrâne, cu fața mărcinată ca grifonii, atente, prăjite de climatul natal. Profesoara observă: vezi, — fiecare mădular e neatârnat totuși au coerență în mișcări; coada s'a buclat pe fier, maimuța a ancorat; șade și cu o mână duce la gură mărul, mestecă de jos în sus necontent: gamăliile privirilor supraveghează pe copilul cea cu moț de beteală; tălpile s'au povîrnit după muchia stâncilor; mâna liberă scarpină febril spinarea în diverse locuri și când prinde ceva, face cum răsucesți d-ta țigara. A, — dar ce are ăla, e bolnav?

Vlad, tresărit în clipa când vroia să aplaude sfârșirea literară, văzu un cimpanzeu agitat, cu o cheie de purpură la șezut. În față, exhiba: ca o creangă de mărgean, sexul, dintre muguri tari, albaștri. Maimuțele au obiceiuri foarte urâte. În tăcere deci și în haine simple mai departe. Văzura bufințele cu ochi lunari, nemișcate ca sfințele, în umbră de teama zili. Un vultur cu ghiare cenușii, pleșuv, amintind de un oarecare castelan maniac dintr'o carte. Impecabili corbi de un vânat înăbușit, păzitori pentru piramide și blazoane pe străvechi porți de fier. Păuni cu fire de flori sumare pe creștet, și'n cozi cu lumini de vitralii de catedrală.

Treceau absorbiți pe lângă chioșcurile de lemn și sarmă așteptând să vie ceva care să le placă și mai mult, sugerându-și observații, căutând fiecare gândul său la cellalt. O potecă urca să părăsească apropiat. Și amândoi își stăpâniră pornirea de a se lua de mână în fața unui țarc, opriri de cerbi imobili din crengi până'n copite, și caprioare care-și ridicară botul umed din iarbă ca să privească lung și supus de lângă absoluții lor soți. Dar și-amintiră că sunt doar prieteni și asta cu frică de a nu cînti încrederea, pe când îi napădia ca un întuneric tristețea din ochii caprioarelor. Gândeste-te — îi sună lui Vlad foarte în adâncul lui, într'o clipă de slăbire, glasul dintre frunze — la captivile prefăcute în caprioare, de vrăji. De asta

sunt caprioarele triste. Atunci se urmăriră ciripind peste ei, două pasari libere, și îi simuseră către lumină. Au găsit-o mai mult în lac decât în aer, căci însera. Arbori tremurau palete, — intrară pe un drum cu plopi, tăcut cum e o ruina de obeliscuri negre. Ei însă nu trebuiau să tacă, atât de singuri, și Vlad fu nevoit să-și audă glasul printre pași, glumind asupra mizeriei și a mesei de mâine, — ea gândindu-se la copii meditați cu părinți rau platnici. Băncile erau goale pentru ca ei să se grăbească și Vlad se gândea cum să împartă cu prietena sa cei patruzeci de lei — o taxa oarecare — închiși într'un plic din portofel. Din nou lângă lac, trecând puntea de copac artificial cu balustradă de ramuri. Se opriră o clipă să privească în apă. Un banc înzăuat ca un alai de feudali, trecea pe dedesupt. Un pește în odăjdii solemn ca un arhieru o înveseli — ăstuia îi merge bine! Cel din urmă trecu un paj subțirețec, și strălucirea se duse, pe sub unde, vâl de cometa, ce se șterge fălfăind. Ei respirau acum greu, poate din pricina lemnului pe care apăsa pieptul, începeau să se deslușească, de pustiu, fântânile, se apropia vremea prinzului. Și deodată se largi peste oraș ca un nufar, apoi un altul, glasul clopotului cel mai mare, făcând roată până în cerul zarilor. Peste neliniștea orașului, paze. În răstimpuri gemea surd inima bronzului în două zile avea Pastile! Fata evocă locuința din provincie, masa în curte, printre fluturi, pahare, și felinare mici, grămezile de ouă roșii, lumânările culoarea mierei. Iar Vlad simțindu-se erou, se stăpâni, se aplecă, își culesse de jos portofelul, și bucurându-se prefăcut strigă: Uite ce-am găsit!... Bani, desigur... Iată! (din plic două hârtii și câțiva lei).

— O să împărțim frățeste, conchise, căutând mulțumire în ochii fetei.

Răspunsul îl făcu să întrebe cu o privire, cerul.

— Nu se poate! Expunerea de motive: portofelul sărac, apoi banii într'un plic, cum plătesc burghezii delicați unui student pentru lecții, unei profesoare de pian... Hotărârea promptă creștinească: să ducă totul la un comisar afară de cei câțiva franci costul unui anunț în ziare... Degete mate și reci îi luară obiectul din mâini — împotrivirea l'ar face urât — el nu voia să fie bănuț și-și știa viața pe încă o zi, asigurată.

Teșind dela comisariat domnișoara își exaltă interior cugetul împede. Ora avea culoarea icoanelor, proprice magnanimilor. Dar Vlad își prepara de pe acum durerea de cap; — simula și se plânse. Cu regret și grija ea intra singură în restaurant.

Vlad ajunsese și urcă în odaia lui. Deschise ferestrele. Clopotul cel mare suna, sus, tremurând stelele. Gândul îi vorbea micinos, despre a doua zi. Și veni noaptea, albă, ca un câmp cu oseminte. Nu putu dormi. Simți amețală. Mai târziu încercă în adevăr o mare durere de cap, și înțelese că numai un bun codru de păune, cu ouăle roșii ale copilăriei, i-ar stinge-o. Pe de altă parte îi era sufletul plin de clopote; degete mate și reci îi luau inima din mâini.

I. VINEA (1915)

Libertatea Presei și Gazetarii

Libertatea presei asasinată acum de Brătieni și de slugile lui „votărețe“, n'o fost lipsită de apărarea ce se cuvenea măreției ei și drepturilor câștigate în cei 50 de ani de existență.

Între acești apărători, unul din cei mai hotărâți, mai autorizați și mai elocvenți, a fost d. Const. Graur.

Distinsul ziarist, — care unește talentul cu un mare prestigiu de cinste și înțelepciune — a crezut că umai serisul nu e de-ajuns pentru lupta de apărare ce ducea; el a voit să și vorbească cu grai viu, cetățenilor mai amenințați decât gazetarii de premeditarea vechilor năcazuri ale Brătienilor.

D-l Const. Graur a ținut o conferință, foarte ascultată și aplaudată, la cerul de studii al partidului țărănesc. Conferința aceasta apare acum într'o broșură, care este un document decisiv, e rechizitoriul în dosarul — ce se va deschide în curând — al asasinării libertății presei.

Cu limpezimea emosecută a spiritului său, cu obiectivitatea, metoda și documentația imensă ce are mereu la îndemână, — d. Const. Graur învedează, în pagini ce vor rămâne și vor sluji și mâine, cât de neîntemeiată și cât de periculoasă e sugrumarea libertății serisului în România.

DEM. THEODORESCU

Pictorul Daniel de Marcel Iancu

Invățături

Trăim în veacul sentimentalismului organizat: patriotism cu program, umanitarism cu program, dragoste cu program.

Sunt prea puține întrebările care nu rănesc...

Imitând pe Mallarmé, unii scriitori se cred mai originali decât cel ce imită pe Bolintineanu...

Nu ne place decât nouitatea adusă de noi înșine. A altora — e dadaism.

Cine vrea să aducă la noi din lucrurile bune văzute aiurea, e prieten cu surâsul de milă ce-ar întâmpina pe un pământean întors din Marte cu gândul de-a introduce pe planeta noastră canalurile de-acolo, perfect inutile nouă.

Munca înobilează societatea și degradează pe individ.

Când ți-a intrat în cap că nu mai ai nimic de învățat și că poți învăța pe alții, ești un om sfârșit.

După cum în vorbirea curentă nu zici „scumpul meu amic” sau „iubila mea adorată”, tot așa, sunt unii oameni cari, dintr'un fel de pudoare, nu scriu „patria mea”

„spre binetele lor”, „sfântul nostru neam”.

Accasta nu înseamnă, însă, că sunt niște trădători.

Caribului te rontăie.

Să n'admirați cu acru că facem un oar, ci cu convingeri ca ne plătim o datorie.

Nu ne ajunge admirația altora: am vrea să ne și învâdicze...

Cindai: procentul cel mai mare de lași îl dau oamenii cinstiți. Se vede că e curajos mai ales cel ce n'are ce pierde.

Auzul contemporanilor fiind mai descultat decât văzul, nu este neapărată nevoie să faci ceva, căci nu vor vedea.

Mai bine spune ceea ce vrei să faci și te vor auzi. Și nu mai ai nevoie să faci nimic: ajunge să promiți, în veacul grăbit prin care trecem...

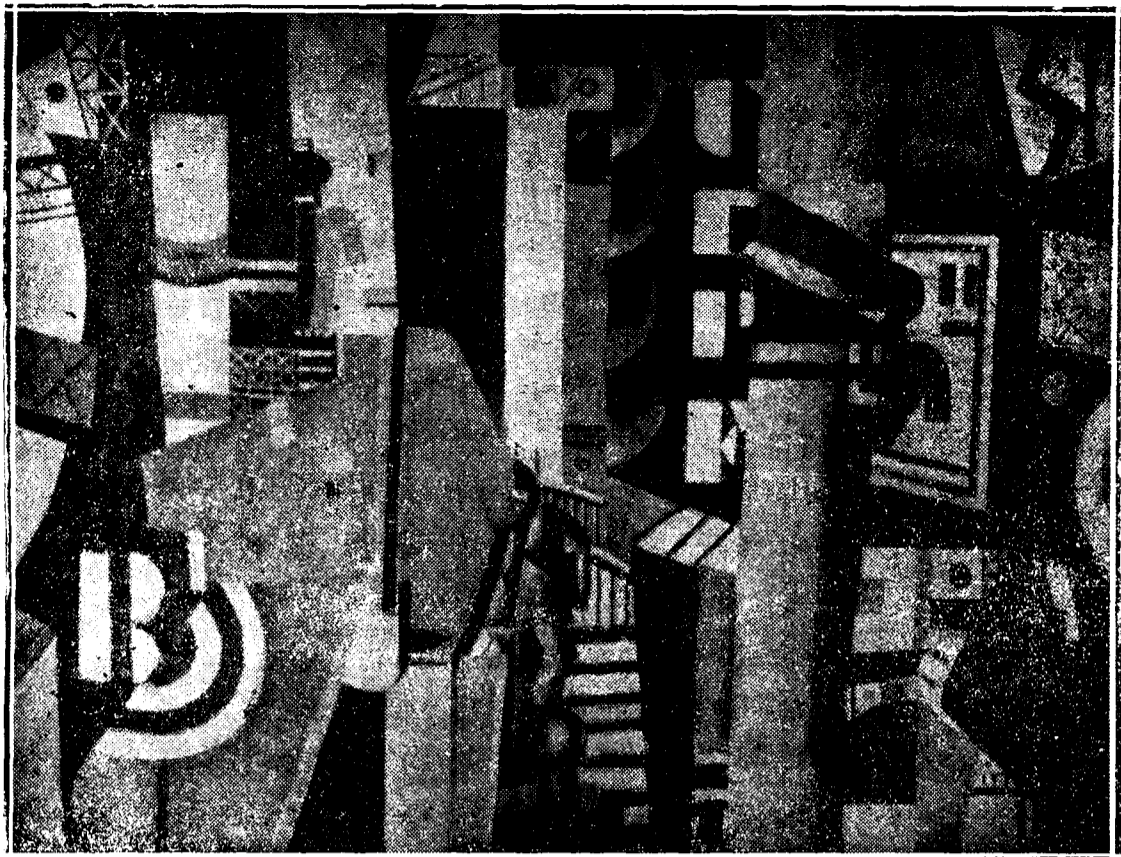
De la o vreme, a eșit un fel de teorie nouă a demnității omenești; o „soluționare” interesantă a conflictelor vieții: — Am dat cu pumnul în masă și-am eșit!

...A te supăra și-a pleca poate fi o nobilă atitudine lirică, dar în nici un caz nu e o soluție practică...

Să nu pleci niciodată fără să nu ești încredințat că vei fi chemat înapoi, cu scuze.

Iar când bați cu pumnul în masă, trebuie să fi sigur că pleacă celalt, nu dumneata!

Victor Eftimiu

Metropola de Fernand Léger

Paștile de acum

...Și iar va răsună jelanția clopotelor întru slava lui Christos, Celui de-apururea viu... îngeri nevăzuți și albi se vor amesteca printre procesiunile înarmate de eredincioși, popii negri vor preamăra — în grai — jertfa dumnezeieștei întrupări, gândind — în ascuns — la lucruri lumete și vremelnice.

Și în timp ce biserica noastră creștinească își înalță măreția spre ceruri, temelile ei roase de apele ereziilor crănense.

Ne-am îndepărtat dela linia dreaptă a simplității și umilinței evanghelice!

Noroadele creștine s'au întors pe potecile ducătoare la cruzimea cea dintâi!

Nu mai amintim de Rusia lăsată pradă feameței, ticăloșiei de milostenia Europei.

Ne ațintim privirile asupra noastră înșine. Buba e dureroasă, căci ne coace în carne și ne învenină sângele. Suntem martorii unei răsmărite păgânești pornită de cărturari! Se pregătesc masacre! Bătrâne stafii — ca omorul ritual — au fost desgropate în preajma acestor sărbători.

Răutatea omenească e sgândărită și împinsă împotriva poporației evreiești!

...Pronia cerească a hărăzit poporului jidov soarta de a da omenirii oropsite evangheliile, creștinești și socialiste.

Ce nouă menire a mai fost sortită acestui norod înzestrat cu multe daruri și mari păcate?

Popoarele nu-și aleg soarta ca un strai și n'au nici o vină de cursul hrenicului lor. Teate își au țelul precis dinainte fixat lor. Mărșăvia neclibuzită nu se îndreaptă atât împotriva jidovimeii, ei mai vărtos împotriva Celui care ne-a peefluit credința, împotriva învățămintelor lui.

Știm că în bisericile catolice se face de Sf. Paști rugăciuni pentru întoarcerea lui Israel cel rătăcit. Numai biserica noastră ortodoxă tace și îmbătrânește.

Păstorii meleagurilor noastre și-au părăsit turmele! Ba chiar atâță dulăii împotriva turmelor străine.

I. P. S. S. Mitropolitul Primat și toți prea sfinții părinți ai Bisericii n'au nimic de spus? Nu înalță diguri în calea furtunilor cari tind să ne năruie legea?

Poate că atunci când vor înțelege va fi târziu. Vremile sângeroase își îndreaptă aseușurile spre cei ce n'au știut să fie puternici și generosi. O mărturiseste cu tristețea smeritului eredincios,

Marcel Ancu (Ante portret)

ION CALUGARU

Din Almanahul Ingerilor

Pereții de carton alb, tăiați de o fereastră dreptunghiulară: ziua se reazimă pe cer; ning clipele rugină pe arborii de fier și-un horn omoară timpul cu panglică albastră.

Amurgul se ntețește pe turle, cu metal și lângă mine viața'i așa de regulată, — fântâna, uite, umple cu sgomot o găleată și-un grup de vrăbii sburdă din fulgi pe-un prânz frugal.

Apoi o servitoare și-un cot robust în aer adună rufa rece de pe frânghii, pe braț, încât sucombă vântul ca gâtul de-un laț, — de-acum se-asteaptă seara cu-al lunii vântat aier,

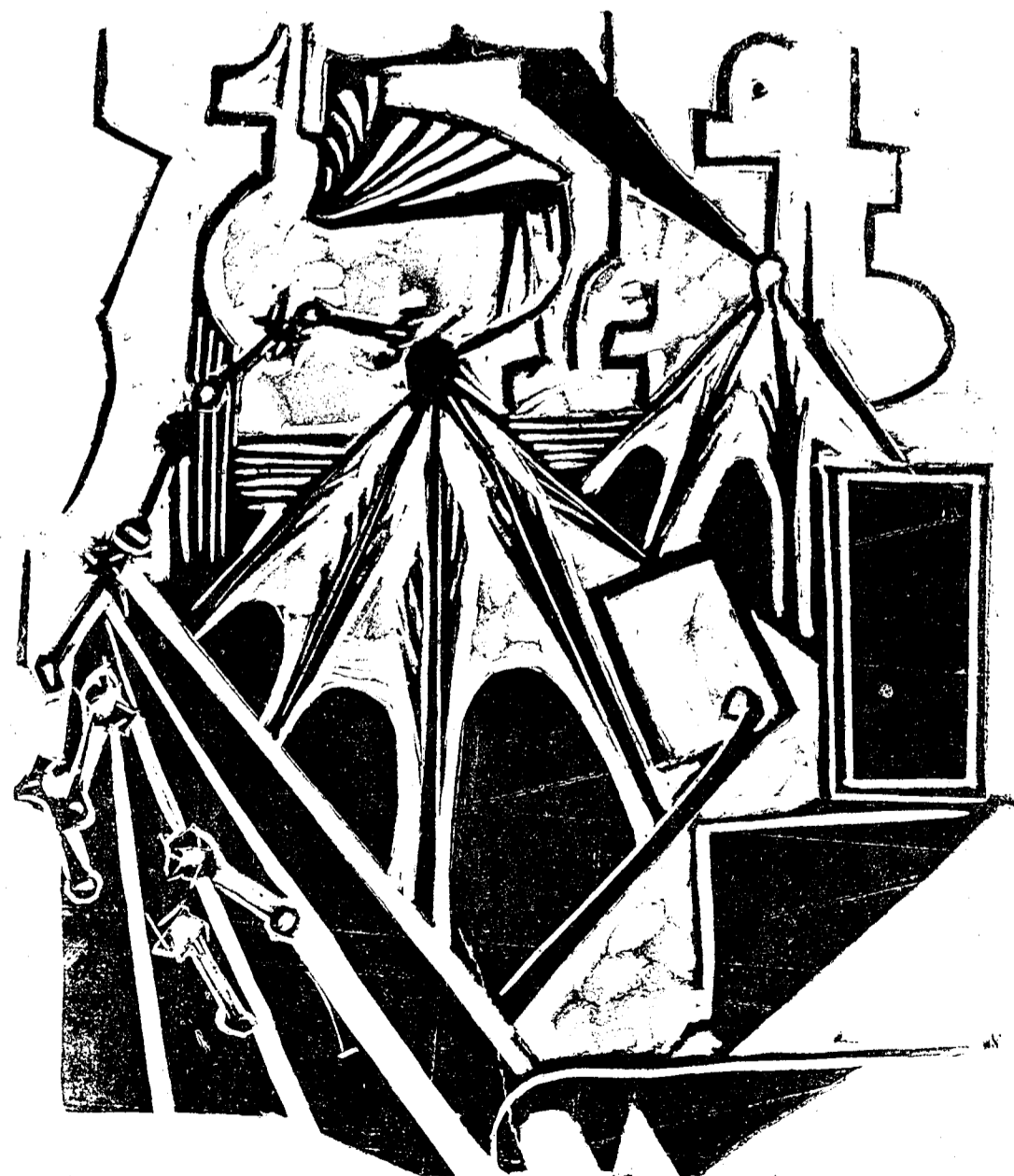
Cu lămpi și fluturi galbeni pe bolta și în grădini. Parfum: plâng cupe limpezi pe-ospețe albe-afară...

— Provincie, ce suflet urzești în așa vară?

— Simte, mai bine în umbrăși cum crește năluci de crini.

I. VINEA.

1917.

Monumentul funerar din Weimar în amintirea celor căzuți,

de Walter Gropius (în beton)

